

Нѣкои се изчервиха, други засрамено сведоха глави. Мж-дъръ бѣ Калоянъ и знаеше добре съ кого си има работа. Най-лѣстивитѣ примамки не можеха да замаятъ ума му. По-добре по-малко, но сигурно. И никому вѣра да се не хваща. Изведнѣжъ той каза на рицаря:

— Дали вашитѣ високоблагородни барони биха приели моя помощъ за обща борба срещу ромеитѣ?

Жираръ дѣо Шанли бѣ въ възторгъ.

— Sire, — каза той — нашитѣ вождове ще оценятъ това предложение и ще ви бѣдять вѣчно благодарни. Щомъ се върна, ще съобща за волята ви на нашия храбъръ вождъ — Бодуенъ, Фландърския графъ.

— Не бѣше ли маркизъ ди Монферато вашъ вождъ?

Рицарьтъ сви рамене.

— Не знамъ. Не мога нищо да кажа. Но стъ дълго време вече, по-голѣмата частъ отъ баронитѣ гледатъ на графъ Бодуенъ като на свой повелитель. Нѣма по-храбъръ мжжъ отъ него. И по-благороденъ.

Всички впиха очи въ рицаря. Нима можеше да има полюбезенъ и по-благороденъ мжжъ отъ самия него?

— Той е синъ на графъ д'Ено. Ожени се едва на тринадесетъ години въ замъка Тиери, за Мария, дъщеря на Анри льо Ларжъ, графъ дѣо Шампанъ и на сестрата на френския кралъ.

При тия думи, князь Йоанъ леко се изчерви. На тринадесетъ години. А той караше вече осемнадесетъ... И очитѣ му скришомъ потърсиха погледа на Ана.

— Графъ Бодуенъ — продължи рицарьтъ — има само една дъщеря. Жана се казва. Но графиня Мария вече за втори пжтъ е въ благословено състояние. И нека света Елисавета ѝ помогне, Фландрия може отново да се сдобие съ наследникъ. Той щѣше да вземе графинята съ себе си, но състоянието ѝ попрѣчи. А сега той води строгъ и цѣломждренъ животъ, безъ да подражава на другаритѣ си, които мжкнатъ следъ себе си, на корабитѣ, по нѣколко наложници. Ахъ, графъ Бодуенъ е истински рицаръ — възкликна възторжено Жираръ — истински рицаръ, безъ укоръ и петно. Благороденъ, скромненъ, честенъ, мило-